

**Andreu
Barnils**

1344
Articles

email
andreu.barnils@partal.cat

Twitter
[@andreubarnils](https://twitter.com/andreubarnils)

L'odi constructiu

L'abús permès i tolerat dels pares sobre els fills, denunciat de manera brillant per Leticia Asenjo

L'editor em va avisar que em passaria. La innocència s'acaba als deu anys. Digues adeu a la infantesa quan la canalla t'arribi als deu anys. Ell ho sabia per experiència: l'editor durant molts anys havia estat jurat del premi literari a l'escola dels seus fills. L'editor havia llegit multitud de treballs escrits per la canalla que es presentava al premi. I contava que fins als deu anys la canalla escriu contes de flors i violes, núvols blaus, un món rosa, feliç i innocent. Però, ai senyor!, quan els nens arriben als deu anys el món es capgira. I els contes que escriuen, també. Les històries entren en un món truculent, negre, de morts, malsons i

maltractes. És la fi de la innocència. És la fi de la infantesa. L'editor recorda amb especial intensitat un conte en concret, una història d'assetjament escolar molt ben escrita, plena de detalls creïbles, molt viscuda i fent servir el punt de vista de la víctima. Era l'abús escolar explicat del punt de vista de la víctima. El problema és que l'autor del conte era un dels abusadors del col·legi.

Ai, sí. Els nens. Quina preciositat.

L'escriptora m'ha avisat: els nens s'han de protegir. I a vegades s'han de protegir... dels pares! Els pares i el nostre abús sobre els fills que hem

de vigilar. Se'ns en pot anar la mà. *Honraràs pare i mare* (Fragmenta Editorial), de Leticia Asenjo, és l'abús patern sobre els fills narrat d'una manera brillant en un dels llibres que m'han agradat més de llegir darrerament. Aquesta psicòloga infantil ja em va agradar moltíssim amb l'autoficció sobre amants *Divorci i aventura* (La Segona Perifèria). Ara m'ha acabat d'enamorar amb un llibre en què alerta del mal que ha fet el quart manament cristià, honraràs pare i mare. Perquè ella diu que, en el fons, aquest manament significa –i cita Alice Miller–: “Honraràs pare i mare, facin què facin”. I això és carta blanca per als pares abusadors. Que aquest manament els blinda i ajuda. Si els estimem facin què facin...

És un llibre ple d'idees xocants, brillants, amb dades que m'han quedat dins, i explicacions que també. Així, Hervé Guibert, és autor del llibre *Els meus pares*, que explica l'abús de què va ser objecte a casa. I Guibert en dóna detalls i no els perdona. No honra pare i mare. Doncs bé, la crítica literària va defensar els pares. És el pes del quart manament. Els pares, facin què facin, s'han d'honrar. Leticia Asenjo, no, i fa seva la defensa de l'odi constructiu que explica Kiko Amat:

“Si no ens permetem de sentir l'odi i idealitzem la relació paternofamiliar, ens trobarem condemnats a repetir patrons tòxics perquè ens pensarem que allò era amor. Si podem odiar constructivament, aquell comportament abusiu ens servirà de model que no hem de repetir i trencarem la cadena intergeneracional de maltractaments viscuda.”

L'odi positiu per a trencar la cadena intergeneracional de maltractaments

viscuda. La cadena que el quart manament perpetua. Això denuncia Asenjo.

La cirereta del pastís és la lectura que Asenjo fa de *Succession*, sèrie que em va enamorar, però que ella em fa veure amb uns altres ulls. Uns ulls que es fixen en la gelosia dels pares als fills: “Això és un fenomen que em fascina i la sèrie *Succession* en parla. Exemplifica molt bé aquest patriarca que ha treballat molt i que ha pujat un gran imperi econòmic a costa de molt d'esforç i, quan veu els fills gaudint-ne, sent enveja i els vol matar. [...] La gelosia parental dels fills és un fenomen molt complex i molt fascinant, i hem de poder estar-hi molt alerta.”

Jo avui honro l'editor i l'escriptora. L'un m'explica la fi de la innocència dels fills. L'altra, la dels pares.